

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

De Congregationibus Clericorum In Communi Viventium

Le Mire, Aubert

Coloniæ Agrippinæ, 1632

Cap. XV. Congregatio Clericorum regularium Ministrantium infirmis, per
Camillum Lælium, S. Philippi Nerii discipulum, eiusq[ue] socios inchoata, à
Sixto V. Papa an. 1586. confirmatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64608](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64608)

rum quasi basis est ecclesia *sacri Sepulcri*, in umbilico urbis Mediolanensis sita; eiusdemq; domus Præpositus est secundarium quasi caput. Primarium namque ac supremum caput est Archiepiscopus Mediolanensis.

Ad hanc Congregationem inter alia spectat in primis cura *Collegij Heluetiorum ac Rhetorum*, quod S. Carolus Borromæus fundauit; item gubernatio *Collegij Borromæi*, quod idem S. Carolus in Academia Ticinensi seu Papiensi construxit.

De Oblatis S. Ambrosij plura qui uolet, legat Acta & Concilia Ecclesie Mediolanensis, iussu S. Caroli Borromæi publicata, itemq; Vitam eiusdem S. Caroli, auctoribus Carolo à Basilica Petri, Episcopo Nouariensi, & Petro Iacobo Baccio.

C A P V T XV.

CONGREGATIO CLERICORVM
regularium, Ministrantium infirmis, per Camillum Laliu eiuſq; socios incohata, à Sixto V. Papa an. 1586. confirmatum.

SIXTVS Papa V. ad perpetuam rei memoriam. Ex omnibus Christianæ caritatis officijs, quibus æterna Salus per gratiam Dei comparatur, illa Redemptori nostro Iesu Christo vel maximè placere credimus, per quæ pauperes Christi, infirmi, &

in hospitalibus existentes, in necessitatibus suis spiritualibus & corporalibus adiuuātur. Quod genus officij dilectus filius CAMILLVS DE LÆLIIS presbyter Theatinæ diœcesis, & alij eius socij, quam Deo gratum, & saluti animarum necessarium esse intelligentes, hisce diebus erga pauperes Christi, in hospitalibus Urbis nostræ existentes, nō minori affectu, quā mater erga quem vnice educauit filium demonstrarunt, & quotidie hos modò, cum omni qua decet mansuetudine & caritate ad patientiam, alios ad Sacramentorum ecclesiasticorum susceptionem commonendo, alios in articulo mortis constitutos cōsolando, & denique ad bene moriendum die noctuque hortando demonstrare non cessant. Idemque præstare intendunt, tempore etiam, quod absit, pestilentia.

Hi itaque *Camillus* & socij, insimul & in communi, sub paupertate, castitate, & obedientia, ita tamen, vt voto astricti non sint, viuere, & Altissimo, ac eius pauperibus famulari proponentes, vnā inter se Societatem seu Congregationem, sub vocabulo seu nomine **MINISTRANTIVM INFIRMIS**, cuius principale institutum est, speciali quodam caritatis feruore, infirmis prædictis inseruire, sub nostro & Sedis Apostolicæ beneplacito inierunt,

inierunt, sperantes ex hoc multis incommodis & periculis, in quæ sæpenumero dicti infirmi ob defectum talium ministrorum inciderunt, obuiam ita, ac salutem animæ & corporis, multa que Christi fidelibus commoda parari.

Nos eorū supplicationibus inclinari, ac de huiusmodi pro proposito, & uiuendi modo, quo ipsi intendunt uti, plenè etiam ex relatione dilectorum filiorum nostrorum S. R. E. Cardinalium super consultatione & causis Episcoporum ac regularium, ac uisitatione Apostolica deputatorū informati, ex certa nostra sciētia, Congregationem, sub uocabulo seu nomine Societatis ministrantium infirmis, per vnum maiorem ministrum seu superiorē (qui presbyter esse, ac per eandem Congregationem de triennio in triēnium per maiorem partē suffragiorum eligi debeat) regendam & gubernandā, Apostolica auctoritate tenore præsentium, perpetuo approbamus, & confirmamus, suppletes omnes & singulos, tam iuris quam facti defectus, si qui interuenerint in eisdem.

Et quia dicta Congregatio proprietate rerum temporalium carere instituit, nos pariter Camillo & præfatis, ac pro tempore existentibus ipsius Cōgregationis socijs & alijs ab eis deputatis & deputandis, quod
eleemo-

eleemosynas vbicunque, præterquam in-
 tra Ecclesias, monasteria & pia loca, colli-
 gere, ac in dictæ Congregationis commu-
 nes vsus conuertere, Vicarij vrbis, seu cu-
 iusuis alterius licentia desuper minimè re-
 quisita. Dicta que pietatis opera erga quos-
 cunque infirmos, in quibuscunque hospi-
 talibus, seu alijs dictæ vrbis locis à dicto-
 rum hospitaliū, seu locorum præfectis, vel
 administratoribus vocati, seu de eorū licen-
 tia vel consensu exercere, ipseque superior
 vel maior minister, qui, vt præfertur, pres-
 byter esse debet & alij eiusdem Congrega-
 tionis presbyteri, dummodo alias sint ido-
 nei, & ab vrbis vicario approbati, infirmo-
 rum & ægrotantium in dictis hospitalibus
 & locis existentium confessiones audire
 (sine præiudicio eorundem hospitalium,
 aut locorum, vel eorum officialium, seu
 administratorum) libere & licite valeunt,
 tenore præsentium facultatem concedi-
 mus & indulgemus. Ita tamen, vt tam Su-
 perior quam alij dictæ Congregationis so-
 cij, ipsius Congregationis instituta, & or-
 dinationes iam factas & pro tempore fa-
 ciendas (dummodo illa, quamdiu ab Apo-
 stolica sede approbata non fuerint per ip-
 sius Congregationis protectorem reuisa
 & approbata sint) in communi, ex dictis
 piorum eleemosynis viuant.

Non

Non obstantibus quibusuis constitutionibus & ordinationibus Apostolicis. Cæterisque contrarijs quibuscunque.

Datum Romæ apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die decima octaua Martij, millesimo quingentesimo octuagesimo sexto, Pontificatus nostri anno I.

NOTATIO.

Consuetudinem, inter ecclesiasticos & laicos homines, agris in Xenodochio publico iacentibus officiosè tractandis diu intermissam S. Philippus Nerijs Romæ suo exemplo in vsum reuocauit. Solebat enim quotidie Nosocomia publica, & valetudinaria adire, miserorum in ijs lectos circumire, mæstos blandè consolari, perditos cælestium bonorum spe recreare, cunctos ad patientiam ritèq; honestatem hortari, cibarijs allatis pauperes reficere, animam denique agentibus præstò adesse. Neque is labor irritus fuit: ex eo enim magnos collegit salutis animorum fructus. Nec defuerunt discipuli qui patris sui spiritualis exemplum sequerentur. Inter alios eminuit pius admodum Sacerdos CAMILLVS LÆLIVS, qui hortatu eiusdem Nerij, ordinem Clericorum regularium Ministrantium infirmis Romæ instituit. Sic fere Petrus Iacobus Baccius in vita eiusdem Nerij Italicè an. 1622. in Vrbe edita lib. I. cap. 6. testatur.

Obijt autem, cum ingenti sanctitatis opinione, idem Camillus Lælius Romæ die 14. Iulij, anno Christi

1614.

142 De congregationibus Clericorum
Christi millesimo sexcentesimo decimo quarto, æ-
tatis sue sexagesimo quinto.

C A P V T XVI.

CONFRATERNITAS SEV SOCIE-
tas sanctissime Crucis in dicecesi Vicentina in-
stituitur, & ab Augustino Valerio, Card. &
Episcopo Veronensi, itemq; à Michaelè Priolo,
Episcopo Vicentino, confirmatur an. 1586.

Michael Priolus, Dei & Apostolicæ
Sedis gratia Episcopus Vicentinus,
Dux, Comes & Marchio, vniuersis & sin-
gulis has præsentis nostras visuris, lectu-
ris, pariter & audituris, notum facimus &
attestamur, qualiter præsentis coram no-
bis, & per personas à nobis deputatas vi-
sis, & diligentes examinatis Ordinibus
Venerabilis Societatis S. Crucis, Ordines
ipso admisisimus & confirmauimus, prout
admittimus & confirmamus per præsen-
tes. In quorum fidem &c. Datum Vicen-
tiæ in palatio Episcopali nostro, die 27. O-
ctobris, millesimo quingentesimo octo-
gesimo sexto.

Illustrissimus & Reuerendissimus in
Christo Pater & Dominus Augustinus
Valerius, miseratione diuina S. R. E. & S.
Marci presbyter Cardinalis, de Verona
nuncupatus, Episcopusque Veronæ &
Comes,